

стая № 13, опрѣдѣлена за насъ. Разположихме се бизъ-беше. Завѣде се разговоръ за повѣдението, което води челолюбивата християнска Европа, по отношение интереситѣ на християнитѣ на Балк. полуостровъ. Прѣдставяхме си, какво ще бѣде на пролѣтъ, когато всички огнетявани огъ турския разбойнически режимъ подигнатъ знамето за свободата. Мислихме си какво ще стане съ тоя проклетъ турчинъ, който ни е измѣчвалъ близо петъ вѣка. Изморявахме фантазитѣ си. Веселяхме се. Въ това врѣме полицейския приставъ влѣзе въ стаята, като изговори моето име.

— Азъ съмъ човѣка, за когото питате, му отговорихъ.

— Бѣдѣте готовъ, господине, продължи той, щото още утрѣ да напустните Сърбия.

— Всички сме съ това намѣрение, каза единъ отъ другаритѣ. Мислимъ да отпѣтуваме за Румания, обаче сега-за-сега срѣдствата не ни позволяватъ.

Пристава забѣлѣжи, че това се отнася само до мене, като допълни, че другитѣ можели да останатъ.

— Е, добръ, господине приставе, но азъ не мога се помръдна отъ тукъ безъ пари, съ единъ сирпозенъ тонъ му казахъ азъ. Имамъ израсходвани не помалко отъ 10—12 дуката за четата. Смѣтката е въ другаря ми Петъръ. Слѣдъ като ми ги изплатите, ни минута ще се маямъ въ вашата Сърбия.

— Не знай, възрази той. На когото сте дали, отъ него ги търсѣте. Думата ми е, че утрѣ трѣбва да напустнете Сърбия.

Слѣдъ като издума това, излѣзе отъ стаята навънъ.

На утрината рано се яви единъ стражаръ прѣдъ насъ и ни попита да ли има и други освѣнъ мене да желаятъ да отидатъ въ Румания. Отговори му се, че всички желаемъ, съ изключение на Петъръ Симеоновъ, който ще остане да събере паритѣ израсходвани за издържане на четата. Стражара излѣзе.